

1 söndagen efter påsk

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Joh. 21:1–14.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndag är den särskilda firningsdagen för avlösningens eller absolutionens heliga sakrament, vars högtidliga instiftande vi hört i dagens evangelium, där Jesus uttalar sin heliga, instiftande, för alla tider och platser gällande vilja: "Om I förlåten någon hans synder, så äro de honom förlåtna; och om i binden någon i hans synder, så är han bunden i dem". I motsats till instiftandet av altarets heliga sakrament, som återgår på en enda handling på skärtorsdagsnatten, har den heliga nyckelmakten att förlåta och förhålla synder, att lösa och binda, en tre gånger upprepad instiftelse, två gånger före påsk och en gång efter påsk. Så handlar Gud alltid efter sin fria vilja utan någon förelagd mall, liksom han fyllt skapelsen med de mest olika blommor. Om dopets heliga sakrament måste vi bekänna, att det i sin tur mer bekräftas än instiftas av orden: "Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn" (Matt. 28:19), eftersom dopet träder emot oss redan i och med d.h. Johannes döparen och mottages av Jesus själv vid Jordan och därefter förvaltas med alltmer tilltagande framgång av lärjungarna. Överallt finner vi samma Guds flödande rikedom och suveräna frihet att vara god och skänkande på det sätt, som han själv vill, alldeles som vår evangelisk-lutherska bekännelse säger om "evangeliet, som på mångahanda sätt giver oss råd och hjälp mot synden, ty Gud är översvallande rik i sin nåd. Först genom det muntliga ordet, varigenom syndernas förlåtelse predikas i hela världen, vilket är evangeliets egentliga uppgift och ämbete. För det andra genom dopet. För det tredje genom altarets heliga sakrament. För det fjärde genom nycklarnas makt..." (SKB, s. 331)

I dag firar vi alltså "för det fjärde genom nycklarnas makt", som det anstår evangelisk-lutherska kristna, så att också om oss och vår predikan berömmande skall kunna sägas med bekännelsens ord: "Känt är, att vi förklarar och förhärligat avlösningens välgärning och nycklarnas makt på sådant sätt, att många ängslade samveten hämtat tröst av denna vår lära, då de hört, att det är Guds befallning, ja, evangeliets egen röst,

att vi må tro avlösningen och vara fast förvissade om att syndernas förlåtelse gives oss av nåd för Kristi skull och att vi genom denna tro i sanning bliva försonade med Gud". (SKB, s. 187) Då år 1974 på palmsöndagen den evangelisk-lutherska reformationen infördes i vårt förr romersk-katolska kyrkorum, fylldes för första gången vår biktstol med den tidigare ohörda, ja, då omöjliga frågan ur Dr Martin Luthers biktritual i Lilla katekesen: "Tror du att min förlåtelse är Guds förlåtelse?" och det förr ännu orimligare svaret: "Ja". Denna identifikation av Guds förlåtelseord och mänskligt förlåtelseord, av Guds frälsande, skuldutplånande, rättfärdiggörande Ord och den prästerliga absolutionen är den evangelisk-lutherska reformationens hjärta, ja, faktiskt dess ursprung och skapelstestund.

Som alla Guds stora gärningar har denna förkunnelse varit både till upprättelse och fall, både mottagits i tro och avvisats i otro. En av de stora väckelseledarna på 1700-talet i vårt land, vars stora verk ännu utges på nytt i vår tid, avvisade på dödsbädden frågan, om han trodde, att Gud givit det heliga predikoämbetet makt att förlåta synder. Så talar med nödvändighet den andlighet, som skyggar för nådemedelskristendomen, för de gudomliga, heliga sakramenten, för prästämbetet som förmedlande Guds frälsning. Det ställer oss inför ännu en aspekt av denna dagens evangelium, där Jesus säger: "Såsom Fadern har sänt mig, så sänder ock jag eder", den sändning, som Jesus strax därefter upprepar i orden: "Föd mina lamm" (Joh. 21:15), "Var en herde för mina får" (Joh. 21:16), "Föd mina får" (Joh. 21:17). Lika tydlig, lika upprepad som den heliga absolutionens gudomliga instiftelse är upprättandet av Ordets och sakramentens heliga ämbete, av prediko- eller prästämbetet. Det är inget utombibliskt tillägg av makthungliga präst-själur eller självupptagna teologer utan ett utflöde av Guds fria, suveräna, kärleksfulla vilja, som kallar på vår tro och vår lydnad. Detta är inget, som är underkastat mänskligt avgörande, hemställt åt församlingens godtycke eller åt politiska maktens omröstningar. Varje förgripande på vad Gud befallt om detta ämbete och dess innehavare nedkallar Guds vrede över dem, som lyft sina händer mot det, som förändrat

dess av Gud givna ordningar, som upphäver apostoliska bud. Med fruktan och bävan skall vi skåda på den förödelsens styggelse, som vi här ser omkring oss, och se på det, icke som skandal och sensation, utan som ett den yttersta tidens tecken. Vi säger så:

- I. **Jesus Kristus möter oss i biktstolen,**
- II. **Jesus Kristus möter oss i prästämbetet,**
- III. **Jesus Kristus möter oss i sin i Ordet uppenbarade vilja.**

I. Jesus Kristus möter oss i biktstolen.

Människor försöker åt sig skapa de mest oväntade och orimliga vägar till Gud, alla slags klätterstegar och tekniker, varom man kan läsa i tidningarna. Om dess ting vet d.h. Skrift intet men bjuder oss i dagens evangelium det, som förment andliga människor föraktar: syndernas förlåtelse från en människas mun, Kristi främmande, allt övertäckande påskrättfärdighet i avlösningen genom biktluckan i biktstolens mörker. Här möter oss Jesus Kristus. Detta är denna söndags särskilda budskap, som vill nyttjas och mottagas i tro under hela kyrkoåret.

II. Jesus Kristus möter oss i prästämbetet.

I predikan för denna dag i Dr Luthers huspostilla läser vi: "*Jag skall inte tänka mindre högt om Petrus*

och prästämbetet än om Kristi ämbete, bara Petrus och prästen talar samma Ord som Kristus". Det är den rätta tillämpningen av Jesu ord: "*Såsom Fadern har sänt mig, så sänder ock jag eder*". Det är bakgrunden till att den kristna kyrkan alltifrån äldsta tid i kyrkohistorien träder fram som den hjord, som församlar sig kring herden, som håller sig till herdens altare, allt så främmande för nutida svärmisk religion, för sällsapsreligionen, för föreningsreligionen, för folkrorelsereligionen. Ja, den rätta kyrkan är och förblir prästkyrka, nådemedelskyrka.

III. Jesus Kristus möter oss i sin i Ordet uppenbarade vilja.

Vad vi nu sagt, möter motstånd och mer än så. De upprörda, upproriska rösterna runt omkring oss och inom oss pockar på något annat och bättre, på utrymme för nytänkande, för tidens och jämlikhetens krav, för samhällets nutida ideal. Allt detta måste tystna inför det, som i dag fyller våra öron och hjärtan: Jesu Kristi vilja, som talar i hans Ord. Varje försök att gå emot den makt, som skänkt oss livet, och som skapar oss på nytt, är dömt att misslyckas. Bara trons "*Ja*" till honom ger vårt liv mening, skänker oss trons glädje och kröns med den eviga salighetens krona.

Amen.